

[Yvonne Herløv Andersen]

tes nemlig en minimumsgrænse, som man ikke kan komme under, og det synes jeg er meget væsentligt. Desuden fastsættes en 25 pct.s regel med hensyn til betaling af huslejen. Jeg synes, at man skulle tage denne lovgivning, som den foreligger.

Vores problem er ikke § 37, stk. 4; vores problem er, at det ikke har været muligt for kommunerne at gøre den indsats, der skal til med hensyn til genoptræning og revalidering, og hvad der ellers kan være, for at få mennesker i gang igen.

Det er ikke nogen permanent ordning, så jeg synes, man skulle tage de forbedringer, der ligger i lovforslaget. Med dem får vi løst en række af de problemer, vi er stødt på i den sidste tid.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke stemme for nogen af de stillede ændringsforslag, men vi kan tilslutte os lovforslaget, fordi det først og fremmest har til hensigt at tilvejebringe ensartede udbetalinger af den hjælp, der ydes, så den skønmæssige vurdering bortfalder. Herved mener vi, at sagsbehandleren kan bruge mere tid på den enkelte klients forhold fremfor at skulle bruge tiden på skønmæssige vurderinger.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke stemme for de af mindretallet stillede ændringsforslag, og jeg skal kort begrunde hvorfor uden at tage den gamle diskussion om § 37, stk. 4, i sin helhed op. Vi har accepteret § 37, stk. 4, og vi mener, at den lovgivning, der her gennemføres, er en klar forbedring, og derfor kan vi tilslutte os lovgivningen som helhed.

SF har stillet ændringsforslag nr. 2 om i § 41, stk. 1, at indsætte ordene »engangshjælp efter § 40, stk. 1, til sanering af gældsposter og«. Med hensyn til begrundelsen for, at vi mener, det er rigtigt at skrive i betænkningen, at der skal foretages en gældssanering, og ikke indfører det i lovgivningen, skal jeg henvise til det svar, vi har fået fra socialministeriet. Det går ud på, at hvis det står i lovgivningen, kan man risikere spekulation, at folk vil udnytte det, at den sociale forvaltning under alle omstændigheder foretager en gældssanering. Derved vil man i virkeligheden ikke i så høj grad sikre kontanthjælps-

modtagerne som de lokale kreditorer, og det mener vi ikke kan være hensigten med dette forslag.

For så vidt angår ændringsforslag nr. 4 finder vi, at det må være op til det sociale udvalg at skønne, i hvilket omfang man skal dække de udgifter, der her er tale om, og i øvrigt, hvis det mener, de skal dækkes permanent, få det godkendt i revaliderings- og pensionsnævnet.

Det radikale venstre kan altså ikke tilslutte sig disse ændringsforslag.

Uden for betænkningen er der stillet et forslag af VS, som jeg må bede socialministeren om at kommentere. Efter min opfattelse må der være tale om en misforståelse af lovgivningen, men det er naturligvis vigtigt, at vi får det afklaret. Såfremt der er tale om en misforståelse, sådan som jeg opfatter det, og der skal gives hjælp til de boligudgifter, der ligger over 25 pct. af hjælpen efter § 43, stk. 1, så stemmer vi imod ændringsforslaget.

Birkholm (VS):

VS tilslutter sig det ændringsforslag, der går ud på at ophæve § 37, stk. 4. Det opfatter vi som den eneste konsekvente ændring i forhold til de vanskeligheder, der har vist sig med paragraffen. Det er paradoksalt, at vi ser de borgerlige partier indføre lovbestemmelser, som betyder øget klientgørelse og øget bureaukrati. Det er jo det, der er konsekvensen af § 37, stk. 4. Mennesker tvinges til at henvende sig oftere på bistandskontorerne, mennesker gøres til tabere, som er prisgivet det sociale system, og antallet af klienter og sagspresset vokser. Det er virkningen af de borgerlige partiers politik, men det er måske ikke så mærkeligt endda.

Dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at VS uden for betænkningen har stillet et ændringsforslag, som tager sigte på den situation, at forslaget om ophævelse af § 37, stk. 4, ikke skulle blive vedtaget. Dette ændringsforslag sigter alene på at imødekomme intentionerne i socialministerens eget forslag, sådan som de fremgår af bemærkningerne til forslaget. Der må være sket en teknisk fejl i socialministeriet hos embedsmændene, da lovforslaget blev udformet, for i hvert tilfælde er det ikke sikret med den eksisterende tekst, at der ydes refusion for den del af boligudgifterne, der overstiger 25 pct. Det fremgår klart